

॥ प्रतिसर-बन्धन-मन्त्राः ॥

ॐ भूः। तथ्सवितुर्वरेण्यम्। ॐ भुवः। भर्गो देवस्य धीमहि।
 ओ३ सुवः। धियो यो नः प्रचोदयात्।
 ॐ भूः तथ्सवितुर्वरेण्यम्। भर्गो देवस्य धीमहि।
 ॐ भुवः। धियो यो नः प्रचोदयात्।
 ओ३ सुवः। तथ्सवितुर्वरेण्यम्। भर्गो देवस्य धीमहि। धियो
 यो नः प्रचोदयात्।

॥ वेदादयः ॥

अग्निमीळे पुरोहितं यज्ञस्य देवमृत्विजम्। होतां रत्न-
 धातमम्॥
 इषेत्वोर्जे त्वा वायवः स्थो पायवः स्थ देवो वः सविता
 प्रार्पयतु श्रेष्ठतमाय कर्मणे॥
 अग्न आयाहि वीतये गृणानो हव्यदातये। नि होतां सत्सि
 बर्हिषि॥
 शन्नो देवीरभिष्टय आपो भवन्तु पीतये। शं योरभिस्रवन्तु
 नः॥

॥ कृणुष्व पाजः ॥

कृणुष्व पाजः प्रसितिं न पृथ्वीं याहि राजेवामवा॥ इभेन।
 तृष्णीमनु प्रसितिं द्रूणानोऽस्तासि विध्यं रक्षसस्तपिष्ठैः। तव
 भ्रमासं आशुया पतन्त्यनु स्पृश धृषता शोशुचानः। तपूँष्यग्रे
 जुह्वा पतङ्गानसन्दितो वि सृज विष्वगुल्काः। प्रति स्पशो
 वि सृज तूर्णितमो भवा पायुर्विशो अस्या अदब्धः। यो नो
 दूरे अघशंसो यो अन्त्यग्रे मार्किष्टे व्यथिरा दधर्षीत्॥१॥

उदग्रे तिष्ठ प्रत्याऽऽतनुष्व न्यमित्रा॥ ओषतात्तिग्महेते। यो
 नो अराति॥ समिधान चक्रे नीचा तं धक्ष्यतुसं न शुष्कम्।
 ऊर्ध्वो भव प्रति विध्याध्यस्मदाविष्कृणुष्व दैव्यान्यग्रे। अव
 स्थिरा तनुहि यातुजूनां जामिमजामिं प्र मृणीहि शत्रून्। स
 ते जानाति सुमतिं यविष्ठ य ईवते ब्रह्मणे गातुमैरत्॥२॥

विश्वान्यस्मै सुदिनानि रायो द्युम्नान्यर्यो वि दुरो अभि द्यौत्।
 सेदग्रे अस्तु सुभगः सुदानुर्यस्त्वा नित्येन हविषा य उक्थैः।
 पिप्रीषति स्व आयुषि दुरोणे विश्वेदस्मै सुदिना साऽसंदिष्टिः।
 अर्चामि ते सुमतिं घोष्यर्वाख्सं ते वावाता जरतामियङ्गीः॥३॥

स्वश्वास्त्वा सुरथा मर्जयेमास्मे क्षत्राणि धारयेरनु द्यून्।
 इह त्वा भूर्या चरेदुप त्मन्दोषावस्तर्दीदिवा॥ समनु द्यून्।
 कीडन्तस्त्वा सुमनंसः सपेमाभि द्युम्ना तस्थिवा॥ सो
 जनानाम्। यस्त्वा स्वश्वः सुहिरण्यो अग्न उपयाति
 वसुमता रथेन। तस्य त्राता भवसि तस्य सखा

यस्तं आतिथ्यमानुषगजुजोषत्। म॒हो रु॑जामि ब॒न्धुता॒
वचो॑भिस्तन्मा॑ पि॒तुर्गोत॑मा॒दन्वि॑याय॥ ४॥

त्वं नो अ॒स्य वच॑सश्चिकिद्धि॒ होत॑र्यविष्ठ सु॒क्रतो॑ दमू॒नाः।
अस्व॑प्रजस्तरण॑यः सु॒शेवा॒ अत॑न्द्रासोऽवृ॒का अश्र॑मिष्ठाः। ते
पा॒यवः॑ स॒ध्रिय॑श्चो नि॒षद्या॑ऽग्ने तव॑ नः पा॒न्त्वमू॑र। ये पा॒यवो॑
मा॒मते॑यं ते॒ अग्ने॑ पश्य॑न्तो अ॒न्धं दु॑रि॒तादर॑क्षन्। र॒रक्ष॑
ता॒न्त्सुकृ॑तो वि॒श्ववे॑दा॒ दिप्स॑न्त॒ इद्रि॑पवो॒ ना ह॑ दे॒भुः॥ ५॥

त्वया॑ व॒यः स॑ध॒न्यस्त्वो॒तास्त॒व प्र॑णी॒त्यश्या॑म॒ वाजा॑न्। उ॒भा
शः॑ सा॒ सूद॑य स॒त्यता॑तेऽनु॒ष्टुया॑ कृ॒णु॒ह्यह॑याण॒। अ॒या ते॒ अग्ने॑
स॒मिधा॑ वि॒धेम॒ प्रति॒ स्तोम॑ः श॒स्यमा॑नं गृ॒भाय॑। द॒हाऽश॑सो॒
र॒क्षसः॑ पा॒ह्यस्मान्द्रु॑हो नि॒दो मि॑त्रम॒हो अव॑द्यात्। र॒क्षो॒हणं॑
वा॒जिन॒माऽऽजि॑घर्मि मि॒त्रं प्रथि॑ष्ठमुप॑ या॒मि श॑र्म॒। शिशा॑नो
अ॒ग्निः क्र॑तु॒भिः समि॑द्धः स नो॒ दिवा॒ स रि॑षः पा॒तु न॑क्तम्॥ ६॥

वि ज्योति॑षा बृ॒हता॑ भा॒त्य॒ग्निरा॒विर्वि॑श्वानि कृ॒णुते॑ महि॒त्वा।
प्रादे॑वीर्मा॒याः स॑हते दु॒रेवाः॑ शि॒शीते॒ शृङ्गे॑ र॒क्षसे॑ वि॒निक्षे॑। उ॒त
स्वा॒नासो॑ दि॒विष॑न्त्व॒ग्नेस्ति॒ग्मायु॑धा॒ रक्ष॑से॒ हन्त॒वा उ॑। मदे॑
चिद॑स्य॒ प्ररु॑जन्ति॒ भामा॒ न व॑रन्ते परि॒बाधो॑ अदे॑वीः॥ ७॥

॥ आप्यम् ॥

अग्रै यशस्विन् यशसेममर्पयेन्द्रावतीमपचितीमिहा वह। अयं
मूर्धा परमेष्ठी सुवर्चाः समानानामुत्तमश्लोको अस्तु। भद्रं
पश्यन्त उप सेदुरग्रे तपो दीक्षामृषयः सुवर्विदः। ततः क्षत्रं
बलमोजंश्च जातं तदस्मै देवा अभि सं नमन्तु। धाता विधाता
परमा (१५)

उत सन्दक्प्रजापतिः परमेष्ठी विराजा। स्तोमाश्छन्दांसि
निविदो म आहुरेतस्मै राष्ट्रमभि सं नमाम। अभ्यावर्तध्वमुप
मेत साकमयः शास्ताधिपतिर्वो अस्तु। अस्य विज्ञानमनु
सः रभध्वमिमं पश्चादनु जीवाथ सर्वे।

॥ हिरण्यवर्णीयाः ॥

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - ५ / प्रपाठकः - ६ / अनुवाकः - १ / पञ्चादयः - १-४)

हिरण्यवर्णाः शुचयः पावका यासु जातः कश्यपो यास्विन्द्रः।
अग्निं या गर्भं दधिरे विरूपास्ता न आपः शः स्योना
भवन्तु। यासाः राजा वरुणो याति मध्ये सत्यानृते
अवपश्यञ्जनानाम्। मधुश्चुतः शुचयो याः पावकास्ता न
आपः शः स्योना भवन्तु। यासां देवा दिवि कृण्वन्ति भक्षं
या अन्तरिक्षे बहुधा भवन्ति। याः पृथिवीं पयसोन्दन्ति (१)

शुक्रास्ता न आपः शः स्योना भवन्तु। शिवेन मा चक्षुषा
पश्यतापः शिवया तनुवोप स्पृशत त्वचं मे। सर्वाः अग्नीः

र॑प्सु॒षदो॑ हु॒वे वो॒ मयि॒ वर्चो॑ ब॒लमो॒जो नि ध॑त्ता। यद॒दः
स॑म्प्रय॒तीर॒हावन॑दता ह॒ते। तस्मा॒दा न॒द्यो नाम॑ स्थ॒ ता
वो॒ नामा॑नि सिन्धवः। यत्प्रेषि॑ता वरु॒णेन॒ ताः शी॒भः
स॒मव॑ल्गता। (२)

तदा॑प्रो॒दिन्द्रो॑ वो य॒तीस्तस्मा॒दापो॒ अनु॑ स्थन। अ॒प॒काम॑ः
स्य॒न्द॑माना अ॒वीवर॑त वो॒ हिक॑म्। इन्द्रो॑ वः शक्ति॑भिर्दे॒वीस्तस्मा॒द्वार्णाम॑
वो ह॒ितम्। ए॒को दे॒वो अ॒प्य॑तिष्ठ॒थ्स्य॑न्द॒माना यथा॑व॒शम्।
उदा॑निषु॒र्मही॑रिति॒ तस्मा॑दु॒दक॑मुच्यते। आपो॑ भ॒द्रा घृ॑तमि॒दापं
आसु॑र॒ग्रीषो॑मौ बिभ्र॒त्याप॒ इत्ताः। ती॒व्रो रसो॑ मधु॒पृचा॑- (३)

मरं॑ गु॒म आ मा॑ प्रा॒णेन॑ स॒ह वर्च॑सा ग॒न्। आदि॑त्प॒श्याम्यु॑त
वा॑ शृ॒णो॒म्या मा॒ घोषो॑ गच्छ॒ति वाङ्म॑ आ॒साम्। मन्ये॑ भेजा॒नो
अ॒मृत॑स्य॒ तर्हि॑ हिर॑ण्यव॒र्णा अ॒तृपं॑ य॒दा वः। आपो॑ हि॒ष्टा
म॒योभु॑व॒स्ता न ऊ॒र्जे द॑धातन। म॒हे रणा॑य॒ चक्ष॑से। यो वः
शि॒वत॑मो॒ रस॑स्तस्य॒ भाज॑यते॒ह नः। उ॒श॒तीरि॑व मा॒तरः॑। तस्मा॒
अरं॑ ग॒माम॑ वो॒ यस्य॑ क्षया॑य॒ जिन्व॑थ। आपो॑ ज॒नय॑था च नः।
दि॒वि श्र॑य॒स्वान्तरि॑क्षे यतस्व॒ पृथि॒व्या स॒म्भ॑व ब्र॒ह्मव॑र्च॒सम॑सि
ब्र॒ह्मव॑र्च॒साय॑ त्वा॥ (४)

॥ पवमानसूक्तम् ॥

पवमानः सुवर्जनः। पवित्रेण विचर्षणिः। यः पोता स
 पुनातु मा। पुनन्तु मा देवजनाः। पुनन्तु मनवो धिया।
 पुनन्तु विश्वं आयवः। जातवेदः पवित्रवत्। पवित्रेण पुनाहि
 मा। शुक्लेण देवदीद्यत्। अग्ने क्रत्वा क्रतूँ रनु। यत्ते
 पवित्रमर्चिषि। अग्ने विततमन्तरा। ब्रह्म तेन पुनीमहे।
 उभाभ्यां देवसवितः। पवित्रेण सवेन च। इदं ब्रह्म पुनीमहे।
 वैश्वदेवी पुनती देव्यागात्। यस्यै बह्वीस्तनुवो वीतपृष्ठाः।
 तया मदन्तः सधमाद्येषु। वयँ स्याम पतयो रयीणाम्।
 वैश्वानरो रश्मिभिर्मा पुनातु। वातः प्राणेनैषिरो मयो भूः।
 द्यावापृथिवी पयसा पयोभिः। ऋतावरी यज्ञिये मा पुनीताम्।
 बृहद्भिः सवितस्तृभिः। वर्षिष्ठैर्देवमन्मभिः। अग्ने दक्षैः पुनाहि
 मा। येन देवा अपुनत। येनाऽऽपो दिव्यं कशः। तेन
 दिव्येन ब्रह्मणा। इदं ब्रह्म पुनीमहे। यः पावमानीरध्येति।
 ऋषिभिः सम्भृतँ रसम्। सर्वँ स पूतमश्नाति। स्वदितं
 मातरिश्चना। पावमानीर्यो अध्येति। ऋषिभिः सम्भृतँ
 रसम्। तस्मै सरस्वती दुहे। क्षीरँ सर्पिर्मधूदकम्॥
 पावमानीः स्वस्त्ययनीः। सुदुघाहि पयस्वतीः। ऋषिभिः
 सम्भृतो रसः। ब्राह्मणेष्वमृतँ हितम्। पावमानीर्दिशन्तु नः।
 इमं लोकमथो अमुम्। कामान्थसमर्धयन्तु नः। देवीर्देवैः
 समाभृताः। पावमानीः स्वस्त्ययनीः। सुदुघाहि घृतश्रुतः।
 ऋषिभिः सम्भृतो रसः। ब्राह्मणेष्वमृतँ हितम्। येन

दे॒वाः प॒वित्रेण॑। आ॒त्मानं॑ पु॒नते॒ सदा॑। तेन॑ स॒हस्र॑धारेण।
 पा॒वमा॒न्यः पु॑नन्तु मा। प्रा॒जाप॒त्यं प॒वित्रम्। श॒तोद्या॑म॒५
 हि॒र॒ण्म॒यम्। तेन॑ ब्र॒ह्म वि॒दो व॒यम्। पू॒तं ब्र॒ह्म पु॒नीम॑हे। इन्द्रः॑
 सु॒नी॒ती स॒ह मा पु॑नातु। सोमः॑ स्व॒स्त्या वरु॑णः स॒मीच्या॑।
 य॒मो रा॒जा प्र॑मृ॒णाभिः पु॑नातु मा। जा॒तवे॑दा मो॒र्जय॑न्त्या
 पु॒नातु॑।

॥ वरुणसूक्तम् ॥

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - १ / प्रपाठकः - ५ / अनुवाकः - ११ / पञ्चादयः - ४९-५०)

उ॒दु॒त्त॒मं वरु॑ण॒ पाश॑म॒स्मद॑वा॒ध॒मं वि म॑ध्य॒म॒५ श्र॑थाय। अथा॑
 व॒यमा॑दित्यव्र॒ते त॒वाना॑गसो॒ अदि॑तये स्याम॥

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - १ / प्रपाठकः - २ / अनुवाकः - ८ / पञ्चादयः - १५)

अस्त॑भ्रा॒द्यामृ॑ष॒भो अ॒न्तरि॑क्ष॒ममि॑मीत वरि॒माणं॑ पृथि॒व्या।
 आसी॑द॒द्विश्वा॒ भुव॑नानि स॒म्राड्वि॑श्वेत्तानि वरु॑णस्य व्र॒तानि॑।

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - ३ / प्रपाठकः - ४ / अनुवाकः - ११ / पञ्चादयः - ४६)

यत्किं चे॒दं वरु॑ण॒ दैव्ये॒ जने॑ऽभिद्रो॒हं म॑नु॒ष्याश्च॑रा॒मसि॑।
 अचि॑त्ती॒ यत्तव॒ धर्मा॑ यु॒योपि॑म मा न॒स्तस्मा॑दे॒नसो॑ देव
 रीरिषः। कि॒त॒वासो॑ यद्रि॒रि॒पुर्न दी॑वि यद्वा॑ घा स॒त्यमु॑त यन्न
 वि॒द्म। सर्वा॑ ता वि ष्य॑ शिथि॒रेव॑ दे॒वाथा॑ ते स्याम॑ वरुण
 प्रि॒यासः॑॥

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - १ / प्रपाठकः - ५ / अनुवाकः - ११ / पञ्चादयः - ४९-५०)

अव॑ ते हेडो॑ वरुण॑ नमो॑भिरव॑ यज्ञेभि॑रीमहे ह॒विर्भिः॑।
क्षय॑न्न॒स्मभ्य॑मसुर॑ प्रचेतो॒ राज॒न्नेना॑सि शिश्रथः कृतानि॑॥

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - २ / प्रपाठकः - १ / अनुवाकः - ११ / पञ्चादयः - ६५)

तत्त्वा॑ यामि॒ ब्रह्म॑णा॒ वन्द॑मान॒स्तदाऽऽशा॑स्ते॒ यज॑मानो
ह॒विर्भिः॑। अहे॑डमानो वरुणे॒ह बो॒द्ध्युरु॑श॒स मा न॒ आयुः॑
प्रमो॑षीः॥

॥ रुद्रसूक्तम् ॥

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - ४ / प्रपाठकः - ५ / अनुवाकः - १० / पञ्चादयः - २४)

परि॑ णो रु॒द्रस्य॑ हे॒तिर्वृ॑णक्तु परि॑ त्वे॒षस्य॑ दुर्म॒तिर॑घा॒योः। अव॑
स्थि॒रा म॒घव॑द्भ्यस्तनुष्व॒ मौ॒ढ्वस्तो॑काय॒ तन॑याय मृडय।

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - ४ / प्रपाठकः - ५ / अनुवाकः - १० / पञ्चादयः - २३-२४)

स्तु॒हि श्रु॑तं ग॒र्तस॑दं युवा॑नं मृ॒गं न भी॒ममु॑पह॒न्तुमु॑ग्रम्। मृ॒डा
ज॒रि॒त्रे रु॒द्र स्तवा॑नो अ॒न्यं ते अ॒स्मन्नि॑ व॒पन्तु॑ सेनाः॑।

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - ४ / प्रपाठकः - ५ / अनुवाकः - १० / पञ्चादयः - २४-२५)

मी॒ढुष्ट॑म् शिव॑तम शि॒वो नः॑ सुमना॑ भव। प॒रमे॑ वृ॒क्ष आ॒युधं॑
नि॒धाय॑ कृ॒त्तिं वसा॑न॒ आ च॑र॒ पिना॑कं बिभ्र॒दा ग॑हि।

(तैत्तिरीयारण्यके प्रपाठकः - ४ / अनुवाकः - ५ / पञ्चादयः - १८)

अ॒र्हन्बि॑भर्षि॒ साय॑कानि॒ धन्वा॑। अ॒र्हं नि॒ष्कं य॑ज॒तं
वि॒श्वरू॑पम्। अ॒र्हं नि॒दन्द॑यसे॒ विश्व॑म॒भुव॑म्। न वा
ओजी॑यो रु॒द्र त्वद॑स्ति।

(तैत्तिरीयसंहितायां काण्डम् - १ / प्रपाठकः - ३ / अनुवाकः - १४ / पञ्चादयः - २४)

त्वमग्ने रुद्रो असुरो महो दिवस्त्व९ शर्धो मारुतं पृक्ष ईशिषे।
 त्वं वातैररुणैर्यासि शङ्खयस्त्वं पूषा विधृतः पांसि नु त्मना॥
 आ वो राजानमध्वरस्य रुद्र९ होता९ सत्ययज९ रोदस्योः।
 अग्निं पुरा तनयिलोरचित्ताद्धिरण्यरूपमवसे कृणुध्वम्॥

॥ ब्रह्मसूक्तम् ॥

(तैत्तिरीयब्राह्मणे अष्टकम् - २ / प्रपाठकः - ८ / अनुवाकः - ८ / पञ्चादयः - ६६-६९)

ब्रह्म जज्ञानं प्रथमं पुरस्तात्। वि सीमतः सुरुचो वेन आवः।
 स बुध्निया उप मा अस्य विष्ठाः॥६६॥

सुतश्च योनिमसंतश्च विवः। पिता विराजामृषभो रयीणाम्।
 अन्तरिक्षं विश्वरूप आविवेश। तमर्कैरभ्यर्चन्ति वथ्सम्। ब्रह्म
 सन्तं ब्रह्मणा वर्धयन्तः। ब्रह्म देवानंजनयत्। ब्रह्म विश्वमिदं
 जगत्। ब्रह्मणः क्षत्रं निर्मितम्। ब्रह्म ब्राह्मण आत्मना॥
 अन्तरस्मिन्निमे लोकाः॥६७॥

अन्तर्विश्वमिदं जगत्। ब्रह्मैव भूतानां ज्येष्ठम्। तेन कौऽरहति
 स्पर्धितुम्। ब्रह्मन्देवास्रयस्त्रि९शत्। ब्रह्मन्निन्द्रप्रजापती। ब्रह्मन्
 ह विश्वा भूतानि। नावीवान्तः समाहिता। चतस्र आशाः
 प्रचरन्त्वग्रयः। इमं नो यज्ञं नयतु प्रजानन्। घृतं पिन्वन्नजर९
 सुवीरम्॥६८॥

ब्रह्म समिद्धवत्याहुतीनाम्।

॥ विष्णुसूक्तम् ॥

विष्णोर्नु कं वीर्याणि प्रवोचं यः पार्थिवानि विममे रजांसि
यो अस्कभायदुत्तरं सधस्थं विचक्रमाणस्त्रेधोरुगायः॥

तदस्य प्रियमभिपार्थो अश्याम्। नरो यत्र देवयवो मदन्ति।
उरुक्रमस्य स हि बन्धुरित्था। विष्णोः पदे परमे मध्व उथ्सः।
प्र तद्विष्णुः स्तवते वीर्याय। मृगो न भीमः कुचरो गिरिष्ठाः।
यस्योरुषु त्रिषु विक्रमणेषु। अधिक्षियन्ति भुवनानि विश्वा।
पुरो मात्रया तनुवा वृधान। न ते महित्वमन्वश्नुवन्ति॥

उभे ते विद्म रजसी पृथिव्या विष्णो देवत्वम्। परमस्य
विथ्से। विचक्रमे पृथिवीमेष एताम्। क्षेत्राय विष्णुर्मनुषे
दशस्यन्। ध्रुवासो अस्य कीरयो जनांसः। उरुक्षितिः
सुजनिमाचकार। त्रिदेवः पृथिवीमेष एताम्। विचक्रमे
शतर्चसं महित्वा। प्र विष्णुरस्तु तवसस्तवीयान्।
त्वेषः ह्यस्य स्थविरस्य नाम॥

॥ दुर्गा सूक्तम् ॥

(तैत्तिरीयारण्यके प्रपाठकः - १० / अनुवाकः - २)

जातवेदसे सुनवाम सोमं मरातीयतो निदहाति वेदः। स नः
पर्षदति दुर्गाणि विश्वा नावेव सिन्धुं दुरिताऽत्यग्निः॥१॥
तामग्निवर्णां तपसा ज्वलन्तीं वैरोचनीं कर्मफलेषु जुष्टाम्।

दुर्गां देवीं शरणमहं प्रपद्ये सुतरसि तरसे नमः॥२॥
 अग्रे त्वं पारया नव्यो अस्मान्स्वस्तिभिरति दुर्गाणि विश्वा।
 पृथ्वी पृथ्वी बहुला न उर्वी भवा तोकाय तनयाय शं योः॥३॥
 विश्वानि नो दुर्गहा जातवेदः सिन्धुं न नावा दुरिताऽतिपर्षि।
 अग्रे अत्रिवन्मनसा गृणानोऽस्माकं बोध्यविता तनूनाम्॥४॥
 पृतना जितं सहमानमुग्रमग्निं हुवेम परमाथसधस्थात्। स
 नः पर्षदति दुर्गाणि विश्वा क्षामदेवो अति दुरितात्यग्निः॥५॥
 प्रत्नोषि कमीड्यो अध्वरेषु सनाच्च होता नव्यश्च सत्सि।
 स्वाश्वाग्ने तनुवं पिप्रयस्वास्मभ्यं च सौभगमायजस्व॥६॥
 गोभिर्जुष्टमयुजो निषिक्तं तवेन्द्र विष्णोरनुसञ्चरेम। नाकस्य
 पृष्ठमभि संवसानो वैष्णवीं लोक इह मादयन्ताम्॥७॥

॥ श्रीसूक्तम् ॥

हिरण्यवर्णां हरिणीं सुवर्णरजतस्रजाम्।
 चन्द्रां हिरण्मयीं लक्ष्मीं जातवेदो म आवह॥१॥
 तां म आवह जातवेदो लक्ष्मीमनपगामिनीम्।
 यस्यां हिरण्यं विन्देयं गामश्च पुरुषानहम्॥२॥
 अश्वपूर्वा रथमध्यां हस्तिनादप्रबोधिनीम्।
 श्रियं देवीमुपह्वये श्रीमादेवीर्जुषताम्॥३॥

कां सोऽस्मितां हिरण्यप्राकारामार्द्रां ज्वलन्तीं तृप्तां

त॒र्पय॑न्तीम्। प॒द्मे स्थि॑तां प॒द्मव॑र्णां तामि॒होप॑ह्वये श्रियम्॥४॥
 च॒न्द्रां प्र॑भा॒सां य॒शसा॒ ज्वल॑न्तीं श्रियं लो॒के दे॒वजु॑ष्टामुदा॒राम्।
 तां प॒द्मिनी॑मीं शरण॑म॒हं प्रप॑द्येऽल॒क्ष्मीर्मे न॑श्यतां त्वां वृ॑णे॥५॥
 आ॒दि॒त्यव॑र्णे तप॒सोऽधि॑जा॒तो वन॑स्पति॒स्तव॑ वृ॒क्षोऽथ
 बि॒ल्वः। तस्य॒ फला॑नि तप॒सा नु॑दन्तु मा॒यान्त॑रा॒याश्च बा॒ह्या
 अ॒ल॒क्ष्मीः॥६॥

उपै॑तु मां दे॒वस॒खः की॒र्तिश्च॒ मणि॑ना स॒ह। प्रा॒दुर्भू॑तोऽस्मिं
 राष्ट्रेऽस्मि॒न् की॒र्तिमृ॑द्धिं ददा॒तु मे॥७॥

क्षु॒त्पिपा॑साम॒लां ज्ये॑ष्ठा॒मल॒क्ष्मीं ना॑शया॒म्यहम्। अ॒भूति॑-
 मस॑मृद्धिं च सर्वा॒ निर्णु॑द मे गृहात्॥८॥

ग॒न्ध॒द्वा॒रां दु॑राध॒रूपां॑ नि॒त्यपु॑ष्टां करी॒षिणी॑म्। ई॒श्वरी॑
 सर्व॑भूता॒नां तामि॒होप॑ह्वये श्रियम्॥९॥

मन॑सः काम॒माकू॑तिं वाचः स॒त्यम॑शीमहि। प॒शूनां॑ रू॒पम॑न्नस्य
 मयि॒ श्रीः श्रे॑यतां यशः॥१०॥

क॒र्दमे॑न प्रजा॒भूता॒ मयि॒ सम्भ॑व क॒र्दम॑। श्रियं वा॒सय॑ मे कुले
 मा॒तरं॑ प॒द्ममा॒लिनी॑म्॥११॥

आपः॑ सृजन्तु स्निग्धानि चिक्ली॒त व॑स मे गृहे। नि च॑ दे॒वीं
 मा॒तरं॑ श्रियं वा॒सय॑ मे कुले॥१२॥

आ॒र्द्रा पु॑ष्करिणीं पु॒ष्टिं सु॒व॒र्णां हे॑ममा॒लिनी॑म्। सू॒र्यां हि॒रण्म॑यीं

ल॒क्ष्मीं॒ जात॑वेदो म॒ आव॑ह॥१३॥

आ॒र्द्रा यः॒ करि॑णीं यष्टिं पि॒ङ्गुलां प॑द्ममालिनीम्। च॒न्द्रां
हि॒रण्म॑यीं ल॒क्ष्मीं॒ जात॑वेदो म॒ आव॑ह॥१४॥

तां म॒ आव॑ह॒ जात॑वेदो ल॒क्ष्मीम॑न॒पगा॑मिनीम्। यस्यां हि॒रण्यं
प्रभू॑तं गावो॑ दा॒स्योऽश्वान् वि॒न्देयं॒ पुरु॑षान॒हम्॥१५॥

॥ परिधानीया ॥

ॐ नमो॒ ब्रह्म॑णे नमो॒ अस्त्व॑ग्नये नमः॒ पृथि॑व्यै नम॒
ओष॑धीभ्यः। नमो॒ वा॒चे नमो॒ वा॒चस्प॑तये नमो॒ विष्ण॑वे बृ॒हते॒
क॑रोमि॥

